

Arrest

nr. 162 792 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 november 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 28 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd gesteld:

“Het ingestelde beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

Zowel de beslissing waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard als het bevel om het grondgebied te verlaten, vermelden dat verzoeker op 6 juni 2013 een inreisverbod van vijf jaar werd afgeleverd, wat eveneens steun vindt in het administratief dossier. Uit de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoeker tegen deze beslissing geen beroep heeft ingediend, zodat het inreisverbod derhalve definitief is.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissingen, immers niets anders dan opnieuw - na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat - enerzijds vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en hem aldus geen machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend (cfr. beschikking niet-toelaatbaarheid RvS 7 mei 2015, nr. 11 277) en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog aangeeft van mening te zijn dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een bij wet voorziene afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven. Zoals verzoeker terecht stelt kan van de verplichting om de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland worden afgeweken bij internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit. Verzoeker geeft niet aan op basis van welk internationaal verdrag of koninklijk besluit hij meent dat hij een afwijking op het principe dat de opheffing of opschorting dient te worden aangevraagd in het herkomstland kan laten gelden. Verzoeker kan verder niet gevolgd worden waar hij aangeeft dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een wettelijke uitzondering. Met dit betoog gaat verzoeker er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd - in beginsel vanuit het land van herkomst - en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk - en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag - te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als een wettelijke afwijking kan worden beschouwd op de verplichting op een opheffing/opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland, zoals verzoeker aangeeft, ontnemt dan ook elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling. Dit betoog is dan ook niet van aard dat het afbreuk kan doen aan het hierboven vastgestelde gebrek aan belang.

Wat betreft de overige aangevoerde middelenonderdelen, dient de Raad op te merken dat deze evenmin afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan belang. In het bijzonder wat betreft de aangevoerde schendingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad op dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten op grond van deze bepalingen zou worden vernietigd, het verzoeker voor de duur van het inreisverbod nog steeds verboden is in het Rijk te verblijven en verweerder nog steeds verplicht is andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker dient zich derhalve eerst terug naar zijn herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat hem verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven - met name het inreisverbod - te laten opheffen of opschorten. Het staat hem daarbij vrij zich te beroepen op het door hem in zijn verzoekschrift aangekaarte gezinsleven.”

1.3. Verzoeker richt op 9 november 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2015 staat het volgende vermeld: “De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen wijst erop dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zonder voorwerp werd verklaard omwille van het bestaan van een inreisverbod en stelt dat “een regularisatie” toch mogelijk moet zijn ondanks het bestaan van een dergelijk, al dan niet definitief, verbod, daar de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden hiervoor de enige voorwaarde is. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt, met verwijzing naar de artikelen 1, 8° en 74/12 van de wet van 15 december 1980, dat de verzoekende partij niet in België mag verblijven en dus de opschorting of opheffing van het inreisverbod zal moeten aanvragen vanuit haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf.”

1.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet gelezen worden in abstractie van de in de beschikking geciteerde artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 28 oktober 2015 werd aangegeven, namelijk dat hij gelet op het definitieve inreisverbod geen belang heeft bij huidig beroep (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

1.6. Het beroep is onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover gericht tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen, dient te worden aangenomen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA